

je zřejmé, že v souzeném případě pojišťovna nebyla beze všeho zproštěna povinnosti zadržeti jednu pětinu pojistné částky (viz výnos býv. min. fin. ze dne 17. dubna 1916, č. 27.652 a k tomu vynesení min. financí ze dne 22. března 1928, č. 9932/28-V/16 a návrhu pojišťoven, uveř. ve Věstníku min. fin. z roku 1928, oddíl I. č. 61, str. 424, a srov. též výnos min. sprav. ze dne 10. září 1928, č. 18.574/28 ve Věstníku min. sprav. z roku 1928, str. 211).

V mezích uvedených předpisů jest posuzovati zjištěný ve sporu skutkový stav, z něhož jest přihlížeti i k tomu, že pojišťovna neobdržela od pojistníka vůbec ohlášení o tom, zda pořídil za živa o svém nároku. V dopisech pak žalobcova právního zástupce nebyla ani uvedena výše zápůjčky, k jejímuž zajištění byla pojistka převedena. Proto nemá pro souzený spor významu to, že pojistník odevzdal žalobci pojistku s určením, aby se z ní po úmrtí pojistníkově uspokojil, nebylo-li se stanoviska žalované pojišťovny vyloučeno, že z pojistné částky přece něco zbývalo, co by patřilo do pojistníkovy pozůstalosti nebo aspoň co by podléhalo pozůstalostním poplatkům.

Nešlo v souzené rozepři přímo o otázku, zda částka z dotčené pojistky patřila po právu do pojistníkovy pozůstalosti či nikoli, nýbrž šlo hlavně o to, jak se měla žalovaná pojišťovna podle platných předpisů zachovati v té příčině za vyličeného stavu věci. Předchozí úvahy vedou k závěru, že žalovaná pojišťovna jednala, jak jí ukládala péče řádného kupce, jestliže zadržela 3.000 Kč na dědické poplatky, to jest jednu pětinu částky pojištěné spornou pojistkou č. . . .

Jest nesporné, že byla pojišťovna ochotna vyplatiti pojistnou částku zmenšenou o uvedenou zálohu na dědické poplatky a po srážkách, jež nemají v souzeném sporu významu, a poněvadž v tom smyslu složila dluh svůj u soudu (§ 1425 obč. zák.), není žalobní nárok oprávněn.

Čís. 16527.

Zmatečnost řízení (§ 477 č. 4 c. ř. s.), nepostupoval-li soud v advokátském sporu po oznámení, že advokát zastupující stranu zemřel, podle § 160 c. ř. s., nýbrž projednal věc toliko se substitutem ustanoveným zemřelému advokátovi podle § 28 h) adv. ř., neměl-li substitut od strany tehdy plné moci procesní. Nezáleží na tom, že teprve později dala strana onomu substitutovi procesní plnou moc.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1937, Rv I 2053/36.)

Srov. rozh. č. 12424 a 11217 Sb. n. s.

Ve sporu o výmaz zástavního práva a zproštění směnečného závazku, oceněném v žalobě na 52.000 Kč a projednávaném u krajského soudu v P., byla žalobkyně zastoupena Dr. Františkem K., advokátem v P. Při ústním jednání, konaném dne 1. října 1935, při němž bylo o věci meritorně jednáno, oznámil Dr. Vladimír Š., advokátní konci-

piant zemřelého advokáta Dr. Františka K., že uvedený advokát zemřel a navrhl odročení roku a povolení lhůty k podání přípravného spisu. Prvý soud zamítl jeho návrh a při onom roku skončil spor zamítajícím rozsudkem. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalobkyně, jež vytýkala zmatečnost řízení podle § 477 č. 4 c. ř. s.

Nejvyšší soud z podnětu dovolání zrušil pro zmatečnost rozsudky nižších stolic i s řízením jim předcházejícím, počínaje ústním jednáním konaným dne 5. října 1935, a uložil soudu první stolice další jednání a nové rozhodnutí.

Důvody:

Při ústním jednání, konaném dne 1. října 1935, oznámil procesnímu soudu Dr. Vladimír Š., koncipient zemřelého advokáta Dr. K., že právní zástupce žalobkyně Dr. K. zemřel. Měl proto procesní soud postupovati podle § 160 c. ř. s., neboť ustanovení substituta zemřelému advokátovi podle § 28 h) adv. ř. advokátní komorou nenahrazuje zmocnění podle § 30 c. ř. s. (srov. rozh. č. 11217 a 12424 Sb. n. s.). Tím, že procesní soud nepostupoval nejprve podle uvedeného zákonného předpisu, odňal žalobkyni možnost, aby dne 1. října 1935 jednala před soudem (§ 477 č. 4 c. ř. s.), neboť žalobkyně nebyla toho dne, kdy jediné bylo o věci meritorně jednáno, zastoupena advokátem v souzeném advokátském sporu. Na věci nic nemění, že žalobkyně dala později dne 25. října 1935 plnou moc advokátní komorou ustanovenému substitutu zemřelého Dr. K-y, advokátu Dr. B-ovi. Nechal-li odvolací soud tuto zmatečnost, třebaš takto odvolatelkou nevytýkanou, nepovšimnutou, jest zmatečný i jeho rozsudek, a ježto zmatečnost ta vznikla již v první stolici, bylo podle § 510, odst. 2, c. ř. s. zrušiti i rozsudek prvního soudu, jakož i dosavadní řízení v první a druhé stolici, počínajíc ústním jednáním konaným dne 1. října 1935.

Čís. 16528.

Odporovatelnost v konkursu.

K subjektivní skutkové podstatě odporovatelnosti podle § 34, odst. 1, č. 2 konk. ř. stačí, musil-li věřitel věděti o možnosti nezpůsobilosti úpadce k placení. Otázka nezpůsobilosti úpadce k placení jest otázkou právního posouzení.

Dosáhl-li oddělný věřitel uspokojení z jiného majetku dlužníka než ze zástavy, jde o odporovatelné jednání.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1937, Rv II 380/36.)

Tvrdě, že zaplacení částky 2.308 Kč 80 h úpadkyní jest odporovatelné podle § 34 konk. ř., domáhá se správce konkursní podstaty firmy Karel K. a syn v N. B. na žalované společnosti zaplacení 2.308 Kč 80 h s příslušenstvím. Žalobě vyhověly soudu v všech třech stolicích, nejvyšší soud z těchto